

Lefauchaux M1858

12 mm Rewolwer trzpieniowy Lefauchaux M1858

Zdjęcie: Dawid Kalka

Poznań, Muzeum Powstania Wielkopolskiego

Historia konstrukcji

Dopiero powstanie zapłonu perkusyjnego umożliwiło zbudowanie w połowie XIX wieku naboju scalonego. Wszystkie poprzednie próby były jak się okazało mocno skazane na wszelkie niepowodzenie, gdyż nie znano skutecznej metody na zapalenie ładunku prochu bez jego bezpośredniego kontaktu z płomieniem. Gdy tylko już zaawansowane prace nad piorunianami umożliwiły obejście przeszkody, rozpoczęły się prace nad nabojami scalonymi. Tutaj główną przeszkodą była niemożność zapewnienia całkowitego uszczelnienia komory naboju w czasie trwania wystrzału, bez nadmiernej komplikacji mechanizmów broni, utrudniających ich produkcję w większej liczbie. System zapłonu trzpieniowego wynalazł w 1828 roku francuski konstruktor i rusznikarz – Casimir Lefauchaux. Do lat 40. XIX wieku był to wówczas przodujący system zapłonu na kontynencie

europęjskim. W Wielkiej Brytanii wzbudził on jednak małe zainteresowanie, aż do Wystawy Londyńskiej w 1852 roku, gdy został tam zaprezentowany rewolwer kieszonkowy na tego typu naboje rewolwerowe.

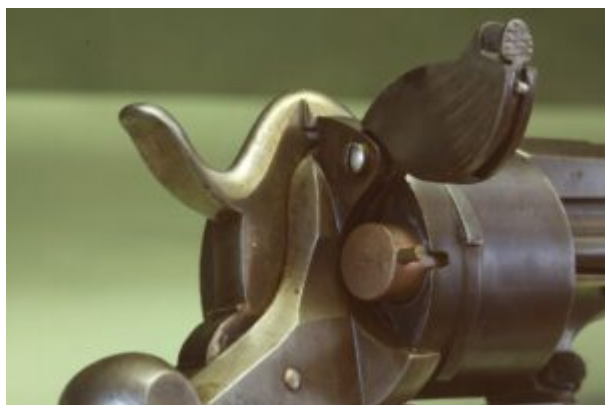

Powstaniec styczniowy z rewolwerem Lefauchaux M1858

W 1854 roku unowocześniony system trzpieniowy został opatentowany w Wielkiej Brytanii przez syna Casimira – Eugene Lefauchaux. Jednak nadal, mimo wprowadzenia pierwszych udanych konstrukcji rewolwerów trzpieniowych, nie wzbudziły one większego zainteresowania w Wielkiej Brytanii, dobrze się tam nie sprzedawały. Były natomiast w miarę popularne na Kontynencie Europejskim.

Rząd Francuski, po przeprowadzeniu testów, zdecydował się nawet na przyjęcie nowego rewolweru trzpieniowego M1858, na co miały wpłynąć zdobyte [przez francuską armię doświadczenia z Wojny Krymskiej z lat 1853-1856. Rewolwery trzpieniowe systemu Lefauchaux wygrały to starcie z rewolwerami kapiszonowymi Colta oraz Beaumont-Adamsa i od 1858 roku zaczęły stanowić podstawową broń osobistą we francuskiej marynarce wojennej i podczas wojny z Meksykiem z 1842 roku na wyposażeniu oddziałów kawalerii. Rewolwery te w bardzo niewielkiej ilości znalazły się na wyposażeniu choćby Polskich Powstańców Styczniowych i

przez armie obu stron podczas Wojny Secesyjnej z lat 1861-1865.

Sama broń była dobrze wykonana, a materiały były dobrej jakości, stosunkowo niezawodna – jej największą wadą był system zapłonu, powodujący, że igły zapłonowe mogły się łatwo wykrzywić, solidna i odpowiednio wyważona. Lufa broni cylindryczna umocowana jest za pomocą przetyczki przechodzącej przez oś bębna oraz dolnej części nasady, przykręconej do szkieletu broni. Ściana oporowa bębna posiada pokrywę otwieraną do góry, umieszczonej z prawej strony.

Sam bęben obraca się swobodnie, dopiero odciągnięcie spustu powoduje, że z szkieletu wysuwa się zatrzask bębna, unieruchamiając go za pomocą prostokątnych występów między otworami na iglice. Był używany przez polskich powstańców styczniowych, francuską marynarkę, kawalerię oraz wojska obu stron wojny secesyjnej.

Szeregowy Silas York z hrabstwa F, 5. pułk kawalerii stanu Illinois, z jednostrzałowym pistoletem kapiszonowym, rewolwerem Lefauchaux i szablą

Podstawowe dane taktyczno-techniczne

- Państwo – Francja
- Rodzaj broni – rewolwer trzpieniowych
- Prototypy – rok 1858
- Produkcja – lata 1858-1865
- Kaliber lufy – 12 mm
- Zastosowany nabój – systemu Lefauchaux (trzpieniowy)
- Bęben – sześcionabojowy
- Wymiary konstrukcji:
 - Długość broni – 286 mm
 - Długość lufy – 158 mm

- Prędkość początkowa wystrzelonego pocisku – 168 m/s

Bibliografia

- Aleksandr B. Żuk, Rewolwery i Pistolety – Encyklopedia Współczesnej Broni Palnej, Wydanie Drugie Rozszerzone, BELLONA, Warszawa 2021
- Frederick Myatt M.C., Ilustrowana Encyklopedia Pistolety i Rewolwery, ESPADON, 2014
- https://pl.wikipedia.org/wiki/Rewolwer_Lefauchaux_M1858